

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žínici *obléká* a popelem si podestýlá? Dá se to nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení?

Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít?

Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá *rána*. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a On se ozve: „Tu jsem!“ Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štedrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“

Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit *i* v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe *vzejdou*, *opět* postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž *zazdívá* trhliny *a* obnovuje stezky k sídlům.

Jestliže v *den* odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prozazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li *den* odpočinku rozkošným, svatý *den* Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš *plané* řeči, tu nalezneš rozkoš v Hospodinu „a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit.“ Tak promluvila Hospodinova ústa.

Iz 58, 5-14

*Dvě věci dle moudrých rady, nenos na trh veřejnosti
a ty jsou bližního vady, a tvé vlastní synu ctnosti.
Prvé již v svém jménu, nehezké jsou věru zboží.*

Takovými slovy začíná svůj životopis můj příbuzný – prastrýc a spolubratr v řádu – br. Dominik Bahník O.P. Pamětliv jeho citátu bych chtěl vzpomenout na některé momenty mé cesty životem. Domnívám se, že některé skutečnosti můžou být inspirativní pro naše svědectví a apoštolát.

Narodil jsem se v letech nejtvrďšího útlaku církve a věřících v naší zemi – r. 1952. Tatínek byl hluboce věřící, ale pro svou víru neměl rozumové zdůvodnění. Pouze přijímal, co se má věřit, ale více o tom nepřemýšlel. Maminka byla, na rozdíl od tatínka, z rodiny kde víra moc neznamenala. Byla zvyklá chodit do kostela, ale její znalosti byly ještě žalostnější. Babička prý tvrdila, že Kristus měl dvanáct bratří (rozuměj sourozenců, dětí Panny Marie). Tatínek si maminku vybral právě proto, že se potkali v kostele.

Tatínek mi v dospělosti prozradil, že z obav o mou náboženskou výchovu, mně svěřil do výchovy Panny Marie. Jeho víra musela být veliká, protože do patnácti let tomu nic nesvědčilo. Asi v deseti jsem prý prohlásil, že až budu veliký, do kostela chodit nebudu. Do kostela jsme totiž museli chodit a to násilí by asi ze mne vychovalo ateistu.

Zlom nastal zhruba po přijetí svátosti biřmování. Ještě samu svátost jsem přijímal velice nedbale. Bůh však připravoval změnu. V naší farnosti působil jako kostelník kněz, Jezuita, který neměl k duchovenské činnosti státní souhlas – tehdy nezbytný souhlas státního dozoru – O. Alois Dlugi S.J. Sprátelil jsem se s ním a on mi velice imponoval.

Docházel jsem k němu do malé kaplanky a mluvili jsme o leccěms. Vzpomínám si na rozhovor o Chaplinovi, o malířství,

o filmu aj. Také jsem se u něj učil podle učebnice psaní na stroji všemi deseti.

K ničemu mě nenutil a dokonce jednou rozmluvil tatínkovo násilí. Nebylo to sice pedagogické, ale já poznal, že víra je svobodné rozhodnutí se pro Boha. Druhé, co mi svými rozhovory předal je, že víra není proti rozumu, ale někdy nad rozum. Začal jsem o víře přemýšlet a co bylo ve víře pro mě nepochopitelné mi vysvětloval O. Alois. Takto nenásilně a jak sám chtěl – nenápadně mi předal víru. To mně zcela změnilo. Tatínek však opět zareagoval špatně, ale to už na mém vztahu k Bohu nezanechalo následky.

Pro studium teologie jsem se rozhodl později. Nejprve jsem cítil touhu, nějak projevit vděčnost za víru. Už jsem ji nevnímal jen jako světový názor, ale jako nezasloužený dar. Prvně jsem pocítil povolání do řádu a protože v Liberci působil a obnovoval řád O. Jan Baptista Bárta O.F.M. (kolem roku 1973). Tam jsem začal vnímat, že pro víru je třeba něco i riskovat. O. Bárta byl pro víru a apoštolát několikrát vězněn a zemřel za volantem, když se vysílený vracel z exercicií, které přes zákaz dával řeholním sestrám. Zemřel v předvečer, kdy měl nastoupit nový trest ve věznici.

Paradoxně mě O. Bárta odmítal, že nejsem studijní typ. Po radě s O. Aloisem jsem v Jablonném v Podještědí požádal o přijetí do řádu svatého Dominika. Byl jsem nejprve přijat do Laického sdružení a na Boží hod vánoční roku 1975 přijat do prvního řádu obláčkou v bazilice svatého Vavřince a svaté Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Mezitím jsem byl přijat, za podpory bratří na studium bohosloví na CMBF v Litoměřicích.

Asi bych toho měl napsat víc, co ovlivnilo můj život až do tohoto okamžiku. Chtěl bych zde však vyzvednout, že pro víru i povolání je třeba počítat nejen s tím co je racionální, ale i s Boží milostí, která změní naše plány a očekávání.

o. Prokop

Z liturgie hodin

*Z modlitby se čtením ze 7. neděle v mezidobí
(19. února)*

DRUHÉ ČTENÍ

Ze spisu „Pět set kapitol“ od svatého opata Maxima Vyznavače
Bez lásky je všechno marnost nad marnost

Láska je dobrý stav v duši, kdy duše nedává ničemu jinému přednost před poznáním Boha. Není ovšem možné, aby k této lásce dospěl někdo, jehož duše lpí na něčem pozemském.

Kdo miluje Boha, cení si Jeho poznání víc než všeho, co stvořil, a nepřestává o toto poznání s toužebností a láskou usilovat.

Jestliže všechno, co je, bylo stvořeno od Boha a pro Boha, a jestliže Bůh daleko převyšuje to, co vzniklo jako Jeho dílo, pak ten, kdo se spouští Boha, v každém ohledu lepšího, a oddává se horším věcem, dává tím najevo, že si Boha váží méně než věci, které Bůh stvořil.

Kdo mě miluje, praví Pán, bude zachovávat má přikázání. A také: To je mé přikázání: Milujte se navzájem. Kdo tedy nemiluje bližního, nezachovává přikázání. Kdo ovšem nezachovává přikázání, ten ani nemůže milovat Pána.

Blahoslavený je člověk, který je s to milovat každého člověka stejnou měrou.

Kdo miluje Boha, miluje samozřejmě i bližního. Takový člověk ovšem nemůže střídat peníze, ale s božskou štedrostí je rozdává: poskytne každému z těch, kdo strádají.

Kdo podle Božího vzoru dává almužnu, nečiní rozdíl mezi hmotnými potřebami člověka dobrého a zlého, nebo spravedlivého a nespravedlivého, a rozdává každému podle náležité potřeby; i když z náklonnosti k dobru přece jen dává přednost tomu, kdo vyniká ctností a snahou, před tím, kdo je nešlechtný.

Láskyplné smýšlení se však neprojevuje jen štedrými almužnami, nýbrž daleko více poskytováním Božího slova a prokazováním služby v časných potřebách.

Kdo se opravdově a z celého srdce odřekne věcí tohoto světa a bez jakéhokoli pokrytectví s láskou pomáhá bližnímu, rychle se osvobodí od veškerých vášní a neřestí a jeho údělem bude Boží láska a poznání.

Kdo ve svém nitru našel Boží lásku, ten podle Božího muže Jeremiáše při následování Pána, svého Boha, neumdlí ani neochabne, ale vydrží naopak statečně všechnu námahu, příkoří a bezpráví a v žádném případě nesmýšlí o nikom zle.

Neříkejte, praví Boží muž Jeremiáš, *že jste chrám Boží*. A ty také neříkej, že tě může spasit pouhá sama víra v našeho Pána Ježíše Krista. To je nemožné, musíš prokázat lásku k němu i v činech. Vždyť pokud jde o prostou víru: *I zlí duchové věří, a přesto se třesou hrůzou*.

Úkolem lásky je z duše rád prokazovat svému bližnímu dobro, být velkodušný a trpělivý; a také užívat věcí správným způsobem.

Z našich pramenů

*V této rubrice se letos budeme setkávat s P. Silvestrem M. Braitem a jeho Kursem následování Krista, který vyšel v Revue pro vnitřní život **Na hlubinu** v VI. ročníku v Olomouci v roce 1931. Přepisujeme beze změn, od čtenáře očekáváme trochu trpělivosti s tehdejší češtinou ☺.*

P. Silvestr M. Braito OP

Kurs následování Krista (převzato z *Na hlubinu* roč. VI 1931)

1. část: Cesta naše

Per ipsum et cum ipso et in ipso est Tibi Deo Patri Omnipotenti omnis honor et gloria... Skrze Něho a s Ním a v Něm jest Tobě, Otče všemohoucí, všechna čest a sláva.

Sláva Otcova obnovena na světě Ježíšem Kristem, sláva Jeho dovršena a naplněna. Ke slávě Otcově byli jsme stvořeni, pro nic jiného nemohl nás stvořiti Bůh sám, protože On jest posledním cílem, protože jest nejvyšší pravdou a dobrem naprostým. I kdyby se Kristus nevtělil, měl by Otec svou slávu, měl by slávu své spravedlnosti, ale Ježíš naplnil slávu Otcovu, že naplnil slávu Milosrdenství.

Zjevila se dobrotivost Spasitele našeho Ježíše Krista. Proto, že nás zase vrátil slávě naší, která jest ve slávě Boží. Dříve jsme krutě platili tuto slávu, protože to byla sláva v přísnosti hněvu jeho spravedlivého. Ježíš zvedl nás ke slávě dítek Božích. Láskou a věrností a přivtělením k Otcu budeme teď Boha oslavovati. Jen v Ježíši pak jest všechna sláva, jen skrze Něho a jenom s Ním, proto chápete, že celý křesťanský, duchovní, dokonalý život jediné

v Kristu může se uskutečnit, jenom v něm se rozvinouti, jenom z něho že může žít?

Čtíme svaté a následujeme jich. Ale právě proto se zadíváme do svatých, protože na nich vidíme, jak možno za Kristem jít, jak se dá podle Něho a z Něho a v Něm žít. Svátí, ano, ale tisíckrát, nesčíslněkrát více Ježíš Kristus. Známe svého Ježíše?

Všechny životopisy a životy Kristovy jsou stíny, mlhami, jež spíše nesmírný obraz Kristův zatemní. Já nikomu bych nedovolil a nepropustil jakýkoliv život Ježíšův, protože ten jest již napsán a nebude nikým lépe sdělen, než jak to svatí evangelisté, vedeni Duchem svatým samým, napsali.

Následování Krista jest rozděleno trojím slovem Ježíšovým, Já jsem Cesta, Pravda a Život. Jest Životem, protože v Něm a Jím byla nám vlita milost posvěcující, On zase nám získal nadpřirozený život dítek Božích, bez něhož podle velkolepého velkonočního „Exultet“ *nihil nobis nasci profuit*, nic nám neprospělo se naroditi, protože bychom se zrodili ke smrti, protože začátek života byl by nám začátkem smrti. A život dítek Božích jest životem podobným Bohu. Proto jest Ježíš Pravdou naší, protože nám zjevil pravdy nejvyšší o Bohu, o nás a o životě. Následováním Ježíšovým, kráčením po cestě Jeho, pak se dovršuje v nás život dítek Božích. V Něm všichni máme život, protože v Něm máme přístup k Otcí. Nebe i peklo i země se chvěje při pomýšlení, jak přivedl nás Kristus zpět k našemu Otcí.

Vtělil se! Byl to větší zázrak než stvoření, protože Syn Boží přijímá lidskou přirozenost, nebe se spojuje se zemí. Konečné s nekonečným. A to všechno pro nás. Pro nás? Jistě ne v poslední příčině. Ale přece jen pro nás. Ježíš měl uskutečnit plnost slávy Otcovy na zemi. Každé dobro se rozlévá, každé dobro podstatou se sděluje. Proto neodporuje, aby se Bůh též sdělil, aby se Bůh též dal, protože jest Dobrem nejvyšším. Proto se též sdělil způsobem nejvyšším. Proto: *Verbum caro factum est*. Slovo tělem učiněno jest. Ne, že by se musilo Slovo vtělit, protože Bůh si sám stačí, nepotřeboval k tomu, aby byl dobrem, se sdělovati mimo Trojici Nejsvětější. Ale, vtělilo-li se Slovo, jen se zase jasněji nám zjevila Dobrota nejvyšší.

Tázali se theologové, co bylo důvodem k Vtělení Syna Božího. Dobře rozlišujeme důvod od cíle. Cílem Vtělení nemohlo a nebylo jistě nic jiného než dokonalá sláva Boží, protože nic stvořeného, nic zemského nemůže Bohu býti cílem. Ani Jeho skutkům. Ale proč takto svou slávu chtěl na zemi uskutečnit? Sv. Tomáš s většín částí theologů a podle lepšího seskupení textů Písma sv., které mluví, proč se Slovo člověkem stalo, klanějí se ve svatém úžasu dobrotě a milosrdenství Božímu, které vidělo naší bídu, které

jako by se zželelo naší ubohosti, která úpěla daleko od Boha, od něhož ji prvý hřích odloučil.

Svatý Jan (Jo III. 16.) hoří svatým zvoláním: Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal ... a dále hned: Poslal Otec Syna svého, aby byl svět spasen skrze něho. Epištoly sv. Pavla jsou jakoby nabity pokorným lkáním vděčností za to, že „Kristus přišel na tento svět, aby spasil hříšníky (I Tim. I. 6.) ... aby „ty, kteří pod zákonem byli, vykoupil, abychom přijali za syny“ (Gal IV. 4.)

Každou pak neděli se hroužíme do tohoto tajemství nesmírné lásky, když slyšíme v *Credo*: jenž pro nás lidi a pro naše spasení sestoupil s nebe.

Jemnými tóny pak opakuje tuto myšlenku liturgie adventní a Štědrého dne. Lide Sionský, hle, Pán přijde ke spasení národů ... Rcete malomyslným, nabeřte síly a nebojte se, Bůh sám přijde a spasí vás ... Přijď, Pane, a nemeškej, uvolni viny lidu svého izraelského...

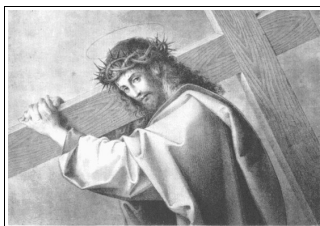
Že by to nebylo důstojné Syna Božího, aby se pro nás vtělil? Vždyť přece poslední cíl Jeho Vtělení jest zase jen Sláva Boží. Není tudíž podroben našim hříchům, nýbrž jako Bohočlověk se prostě podrobil odčinění urážky Boží. Což by mohl někdo býti ponížěn milosrdenstvím? Milosrdenství podle sv. Tomáše dáti nám a podepřít. To pak jest úkonem především vyššího. A tak jest milosrdenství vlastní Bohu, protože kdo jest vyšší Boha? Sv. Tomáš pak neváhá vysloviti: *Et in hoc dicitur maxime eius omnipotentia manifestaci...* (2. II. q. 30 a. 2.) Bůh slitoval se nad vinou naší, nad slabostí naší a poslal jim lékaře, Vykupitele. My lidé neumíme se smilovávat, neumíme odpouštět, neumíme odpouštět do nekonečna. Proto se Petr ptá, zda jest již dosti, když sedmkrát odpustí. Již to mu bylo nesmírnou svatostí a dokonalostí, čekal za to jistě od Pána pochvaly. A Pán odpovídá přesně, jak konal, odpovídá jako Bůh sedmdesátkrát sedmkrát velké míti milosrdenství a odpustiti. Hluboko viděl do duše sv. Augustin, když píše ve svém komentáři ke sv. Janu XIV.: Větším dílem jest učiniti spravedlivého z bezbožníka, než stvořiti nebe a zemi. Neb nebe a země pominou, předurčení však spása a ospravedlnění zůstane na věky.

Ježíš pak si žádá, celý život dychtivě touží, až bude pokřtěn Krví svou, až dokoná dílo své podle svého milosrdenství a své lásky nekonečné. Krví Jeho jsme vykoupeni, Krví Jeho byla nám vyznačena též cesta, kterou se můžeme jedine dostati ve tmě světa k Bohu. Jen Jeho Krví, jen Jeho Křížem a proto též jenom Jeho láskou a Jeho milosrdenstvím! Uvažovali jsme někdy nad Jeho láskou k nám, zamyslili jsme se někdy nad milosrdenstvím Božím? Tak zamyslili, aby Jeho milosrdenství stalo se milosrdenstvím naším, abychom Krev Kristovu všude viděli na všech svých bratrech a všude Ji ctili a

před ní klekali i v bratřích pobloudilých, i v těch, kteří hřeší, kteří Boha a nás urážejí? Právě proto, abychom též došli onoho milosrdenství, protože je-li nekonečné milosrdenství Boží k nám, mohlo by být srdce naše vůbec bez milosrdenství. A když naše spása a slitování Otce nad námi bylo koupeno Krví a Křížem, smíme prchat před křížem, smíme je považovati za největší neštěstí a přece, ani smrti ani soudu ani urážky Boží ba ani zatracení se kolikráte tak nebojíme jako nepříjemností, obtíží, těžkostí a za ně okamžitě Boha i jeho pravdu a jeho cesty prodáváme.

Když Kristus přišel na svět, aby Křížem přivedl nás k Otci, aby nás bolestí svou a Obětí vykoupil, v čem jiném může vůbec spočívat naše dokonalost, naše snaha než v Kříži. Spasitel nás vybízí, abychom vzali na sebe jeho Kříž, a u jednoho evangelisty jest přesněji reprodukováno, abychom denně brali na sebe kříž Ježíšův. Kříž, toť přemožení sebe, toť podrobení se Bohu, toť očištění, toť opuštění všeho, co není Bůh, pro Boha, abychom Boha našli. Právě proto též, že můžeme nyní v Krvi Kristově i my zadostučiniti za své hříchy, což bychom sami nikdy nebyli bývali dovedli. Bůh nám mohl odpustiti i bez smrti Kristovy. Chtěl Jeho Oběť, chtěl Jeho poslušnost a jeho Krev, aby Jeho milosrdenství zase bylo větší nad námi, protože je to milosrdenství v spravedlnosti. Bylo nám odpuštěno, ale bylo též za nás zapláceno. Jaksi klidněji vzhlížíme nyní k Bohu. A můžeme též sami zásluhami Ježíše Krista platiti, můžeme své zásluhy Jeho silou a mocí Bohu podati. Bůh sám nám dává, čím měli bychom Jemu zaplatiti, abychom nestanuli tak chudí před Ním. Máme Krista, můžeme nyní své ruce podobné zbdaným rukám Kristovým k nebi vztáhnouti, můžeme své srdce Srdcem Ježíšovým Otci podrobené nabídnouti.

Vtělení: Láska, milosrdenství. Láska v Kříži a poslušnosti. Milosrdenství, abychom důvěřivěji šli k Tomu, Jenž nás tolik miloval. Milosrdenství, abychom i my toto milosrdenství Boží s námi na jiné přelili. Láska v Kříži, abychom objali kříž, abychom porozuměli sladké, nadpřirozené, nepochopitelné mluvě Kříže, abychom se naučili v něm rozuměti bolesti, zkouškám, odříkání, práci na své duši. Kristus se stal dítětem lidským, abychom my se stali dítkami Božími. Přes Krista, s Kristem a v Kristu. To jest duchovní život!

Prosby o modlitby

a) *obecné (převzato z OPuscula):*

- ... za magistra řádu fr. Bruna Cadore
- ... za pražského arcibiskupa Mons. Dominika Duku OP
- ... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající provinční officia
- ... za projekt přestavby pražského kláštera
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek
- ... za projekt kláštera mnišek v Praze-Lysolajích
- ... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě v Českých Budějovicích
- ... za Postupovy v jejich stále těžší životní situaci

b) *speciální (MS Plzeň):*

- ... za našeho otce biskupa Františka
- ... za naši diecézi
- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za naše nemocné členy
- ... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání
- ... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za našeho řádového asistenta otce Prokopa
- ... za farnost v Dobřanech
- ... za bratry v plzeňském konventu
- ... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
- ... za farnosti všech našich bratří a sester
- ... za našeho adoptovaného syna Udaye Kumara Gallelu
- ... za otce biskupa Anthony Poola
- ... za kurnoolskou diecézi

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Monika Lhotáková	7.2.1936
† Miroslav Albert Němec	12.2.1917
P. Prokop Bahník	18.2.1952
Lukáš Jirka	1.3.1958
P. Cyprián Suchánek	4.3.1974
Kateřina Keplová	6.3.1940

Časné sliby

Kateřina Taliánová	13.2.2007
Fr. Tomáš Zeman	3.3.1976

Věčné sliby

P. Savio Řičica	26.2.1983
Fr. Tomáš Zeman	3.3.1979

Úmrtí

† Miroslav Albert Němec	10.2.1999
-------------------------	-----------

Svátek

Jordán (Saský) Basl	13.2.
---------------------	-------

☺ **ZPRÁVY** ☹

Nepřehlédněme:

**18. února oslaví životní jubileum
dlouholetý asistent našeho MS otec Prokop.
Vyprošujme mu hojnost Božího požehnání!**

Příští schůzka MS bude 6. března od 16 hod.

DOPISY – informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika – Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň: <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.